

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 12. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 20 Mars 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

Furst Couza, regent öfver Moldau och Wallachiet.

Alexander Johan I, (Öfverste Couza),

vald Hospodar (regent) öfver Moldau o. Wallachiet.

För ungefär tjugufem år sedan kom en ung Moldauare med ett obekant namn till Paris för att studera; denne mans namn strålar i detta ögonblick som en af ryktets mest lysande stjärnor. Mellan studentens och hospodarens öden har försynen ställt en nations födelse, eller rättare uppvaknande. Som yngling, kom Couza för att i Frankrike hemta civilisationens ljus, och förde detta med sig tillbaka till ett fädernesland, lidande under utländskt förtryck; som man, ställde han sig i spetsen för den rumänska nationaliteten, hvilken reste sig med hjeltemodig ansträngning; sinnebild af en stor idé, ådrager han sig Europas blickar, och vid hans thronbestigning fästa sig förhoppningar, dem det tillhör framtiden att förverkliga.

Alexander Johan Couza är född 1820 i Galatz i Moldau. Hans familj, en af de äldsta i landet, har rent rumänskt blod i sina ådror, och åtnjuter allmänt anseende. År 1834 sändes Couza af sina föräldrar till Paris för att studera. Han vistades der nära fem års tid, och återvände sedan till Moldau. Den första tjänst han beklädde var presidentplatsen vid eivildomstolen i Galatz. År 1850, under furst Gregor Ghikas regering, utnämndes han till perkalab d. v. s. landshöfding; detta embete var af samma vikt som en ministerplats. Såsom hög embetsman förvärfvade sig Couza allmänt erkännan-

de. Enligt landets bruk redan helt ung inskrifven i arméen, utnämndes han 1857 till kaimakanen Vogorides' adjutant, med grad af öfverste, och återsändes derefter ånyo såsom landshöfding till Galatz. De valätgärder och öfrige befallningar, som han måste utföra, syntes honom stridande mot hans medborgares rättigheter och mot laglydnaden, hvarföre han insände sin afskedsansökning jemte en kraftfull protest, som vann stort genljud öfver landet.

Från denna tid blandade han sig mycket verksamt med det nationella partiet, från hvilket han aldrig skiljde sig, i de vackra sträfvanden, som först och främst åstadkommo tillintetgörelsen af Vogorides' förrådiska planer och dernäst bildandet af den divan, som öppet uttryckte önskan om de två furstendömenas förening.

Då Moldauarne i konventionen i Paris i Augusti 1858 ålades att utnämna en valförsamling, som skulle välja den furste de önskade få till regent, utnämndes Couza till deputerad för Galatz. Han blef jemte flere af sina vänner inkallad i kabinettet, och erhöll krigsministerplatsen. Denna post beklädde han, då nationalförsamlingen i Jassy den 17 Januari 1859 enhälligt tilldelade honom titel af furste öfver Moldau. Den 5 Februari kallade honom enhälligt och med patriotisk hänförelse nationalförsamlingen i Bukarest till Wallachiets thron. Den af diplomaten förberedda föreningen af furstendömena var numera en afgjord sak.

Bland denna unga generation af mol-

dauiska statsmän, ntmärkte genom talanger, kunskaper och redbarhet, har Couza utvalts af sina vänner, ja af sjelfva sina motståndare och af representanter af skilda åsigtter; han har blifvit helsad med jubel af hela den rumänska nationen; en sällsynt och dyrbar hyllning åt en pröfvad fosterlandskärlek, en redlig karakter, fasta grundsatser och en orubblig ständaktighet.

De som känna Couza personligen, berömma hans öppna, vänliga väsen och behagliga umgängessätt. De allvarigare egenskaper, som tillhöra den offentlige mannen hafva ofta af honom ådagalagts, och till hans heder får sägas, att mannen med hjerta i hans person förenas med embets- och statsmannen. Ett enda drag må såsom bevis härfpå anföras. Då furst Ghika, sedan de sju åren af hans regentskap tilländalupit, blef skiljd från makten, begaf han sig till Frankrike. Alexander Couza, då landshöfding i Galatz, for till gränsen af sitt höfdingdöme för att afvakta Ghikas ankomst, ledsagade, hela tiden ridande bredvid hans vagn, fursten ända till embarkeringsstället vid Donau, och öfverhopade honom intill sista ögonblicket med betygelse af vördnadsfullt nit. Han slödade på den fallna högheten all den uppmärksamhet, hvarmed människorna vanligtvis bruka möta den nya makten. — Alexander Johan I har, hände hvad som hända vill, varit föremål för hyllning af en hel nation; detta utgör hans ära och förenar hans namn med en af de vackra-

EN ARBETERSKAS HISTORIA.

Af markis Foudras.

(Forts. fr. N:o 44.)

om ni ej antar, vill jag hoppas — sade Julia med darrande röst.

— Som jag inte antar? — återtog fru Linière litet förlägen. Men då det besparar oss en del af den hyra, vi nu måste betala.

— Huru vore det möjligt, då hyrorna i den trakten äro mycket större än här?

— Det är någon som vill oss väl. En friherrinna bor dessutom i huset.

— Jag vet det, min mor; jag har hört allt!

— Du har hört allt hvad vi ha sagt? Jaså, du lyssnar vid dörrarne, du Julia! Fy, att du så kan bära dig åt!

— Jag lyssnar ej vid dörrar mamma, svarade Julia, med enträgen häftighet. Händelsen förde mig till nedersta trappsteget, och förtviflan och skammen öfver hvad jag der hörde, betego mig styrkan att gå min väg . . . Men ni bad ju om betänketid, ni ville först rådgöra med mig. Jag tackar er därför, min mor.

— Jaså, du hörde inte allt?

— Jag gick upp till mitt rum, så snart jag kände mig åter så krafter dertill, och jag tackade innerligen Gud för mammas försigtighet att fordra betänketid.

— Ack! kära barn, när du gick, skref jag under kontraktet.

Julia började att snyfta högt.

— Hör mig, mamma sade hon med af snyftningar afbruten röst — jag sätter aldrig min fot öfver tröskeln till det der huset vid Boulevard des Italiens. Jag skulle der dö, och du vill väl inte heller din Julias död, din Julias, som så mycket håller af dig?

Härvid kastade sig den stackars flickan till modrens fötter och omfattade hennes knän.

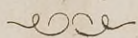
— Jag har ju sagt dig att jag redan undertecknat kontraktet. Jag kan inte uppsäga det, ty då måste jag betala fyrahundra francs. Ser du der nederst på sidan?

Julia genomögnade papperet och såg med fasa att modren sagt sanning.

— Det är ledsamt, — sade hon — men allt hopp är ännu ej förbi. Mamma kan ju taga fyrahundra af de femhundra francs herr Minard lemnade oss.

— Jag har inte pengarne kvar mer — sade fru Linière, synbartligen brydd, jag måste betala dem åt vår värd, då jag nyss var nere hos honom och sade upp rummen.

ste politiska företeelser i vårt århundrade. Mätte han genom en vis regering bereda Rumänerne en framtid, värdig deras mod och intelligens!

En fest i St. Petersburg under sednaste karnavalen.

Storfurstinnan Helena, enka efter storfursten Michael, den nuvarande kejsarens farbroder, gaf under sednaste karnavalen en bal för de kejserlige och hela hofvet, der allt hvad modet och lyxen har ypperst förenades till ett helt, af största effekt.

Först gafs en liten opera eller rättare ett musikaliskt proverb, hvori några de største italienske sångare som Petersburg eger, uppträdde. Härefter och sedan kejserliga familjen intagit thé, öppnades balsalen, belägen vid ändan af en dubbel rad af salonger. Man hade förvandlat densamma till en verklig trollverld. En tjock häck af sällsynta växter gaf den utseende af en tropisk skog, långa guirlander nedhängde från taket och tjocka förhängen afsiden, uppehållne af lefvande karyatider, maskerade som demoner, undångömde för alla blickar den herrskande féens palats, hvars hemligheter ej trädde i dagen förrän vid de höga gästernas inträde. I det ögonblick, då finalen i operan applåderades och skådespelarne framträdde för att mottaga de närvarandes bifall, ordnade sig ett lika lysande som besynnerligt tåg i salen, som vi nyss be-

skrifvit; det var en deputation, som å féens vägnar skulle framföra inbjudning att besöka hennes rike. I spetsen skred en trubadur, i den traditionella kostymen, tunika, aprikosfärgad mantel och hatt med fjädrar och med guitarr i handen. Han anförde en kör af sex unga fruntimmer i smakfulla fantasidrägter och maskerade, efter dessa följde en militärmusikkår, i fransyska gardeskostymer; härefter kom härolden, som skulle hålla tal till sällskapet, han bar dominoféens banér med dess devis. Han var klädd som pilgrim, i kasimir och siden med förgyllda snäcksirater och fladdrande band, honom följde tolf andra pilgrimer klädda på lika sätt, och tåget slutade med två rader damer i sammetsmasker, dominos och karaktersdrägter. Vid musikens lifliga toner satte sig tåget i gång och skred genom salarne under afsjungande af en kör. Då det närmade sig den salong, hvori kejsaren och hans familj befunno sig, bildade det en halfeirkel, och härolden framförde, med ljudlig röst, i väl valda ordalag, féens inbjudning. Derefter bjöd han en dam armen och begaf sig tillbaka till balsalen, alla de öfriga i tåget följde hans exempel, och nu blandade sig masker och gäster om hvarandra i glad förening, och med en liflig dans i stället för den allvarsamma polonäsen, hvarmed man eljest i Ryssland vanligen plägar öppna hvarje större bal, börjades dansen.

Sälunda begaf man sig till fépalatset.

Några kinesiska lyktor af allehanda färger mellan träden, föreföllo som de underbara frukterna i Aladdins trädgård och spridde en angenäm halfdager. De förnäma gästerne mottogos vid sitt inträde af en kör, som utfördes af unga fruntimmer, och deri de på maskeradmelodien ur Don Juan helsades välkomna. Straxt derefter anropade trubaduren, vid tonerna af den allvarliga invokationen ur Robert, féen att visa sig. Förhängena i fonden af salen drogos nu undan och ett skönt fruntimmer, kostymeradt som ett af sagens förtrollande väsenden, framträder ur sin boning och tillkännager i ett poetiskt tal, att hennes herrskarvalde, hennes förtrollningar och hexkonster nu skola uppenbara sig inför den lysande samling, som hon låtit kalla. På ett tecken af hennes trollspö, ljuder tamtamen, orkestern spelar en fanfar, och — i detsamma som de lefvande karyatiderna fälla draperierna — tändas på ett enda ögonblick *) ljuskronor, kandelabrar och lampetter, förvandlande den förut rådande mystiska dagern till ett ljushaf. Intet kan vara mera bländande, än den tafla, som nu framställde sig; i medelpunkten féen med sin svit, som räknade bland sig hvad Petersburg eger mest ungdomligt

*) Detta sätt att hastigt tända ljusen begagnas mycket på stora balar vid Ryska hofvet och består deri, att fina trådar, flätade af bomullskrut, äro anbragte mellan samtliga ljusvekarne, som de sålunda förena, hvarefter alla dessa trådar sammanlöpa i en enda tråd, hvilken man antänder.

— Gif mig kontraktet, mamma sade Julia, som ifrån att vara likblek blef purpurröd, och sväljde ned gråten, i det hon sökte att tygla sin harm.

Hon stoppade kontraktet i fickan och påsatte hatt och schal.

— Hvart ämnar du gå? — frågade modren.

— Till herr Minard. Han var så god mot mig i morse, att han säkert ej skall vägra mig ett godt råd i alton. Jag har fullt förtroende till honom.

I det ögonblick Julia uppnådde herr Minards hus och skulle stiga in, drog hon sig häftigt tillbaka, likasom stungen af en orm. Herr Gustaf kom ut genom porten och satte sig upp i en kabriolet, som stod utanför. Lyckigtvis blef han ej varse Julia.

Så snart han äkt bort, gick Julia in i magasinet. Herr Minard var utgången. Vid denna nyhet föll den stackars flickan ned afsvimmad.

Det fans blott en gosse i magasinet. Han hjälpte henne, så godt han kunde. Då hon återkom till sans, sade han: Så ledsamt att herr Gustaf inte ville vänta; mam-

sell hade då kanske kunnat tala med honom. Men han är visst inte långt borta; jag skall försöka springa fatt honom. — Tanken på att hennes förföljare kunde återkomma, gaf Julia åter kraft. Hon lemnade magasinet och gick ut på gatan, med ännu mycket tyngre hjerta än hon kommit.

En stund efter det hon återvänt till sin mor, kom en litensvartklädd herre och bad att få tala vid fru Linière.

— Det är jag, min herre, sade s. d. klädståndsfrun med högtidlig ton. Kan jag få veta, hvad som förskaffar mig äran af ert besök? Sätt fram en fåtölj åt herrn, Julia, sade hon till dottern, som med ängest betraktade fremlingen.

— Min fru, sade denne, jag är herr Gustaf de Blamonts ombud, och jag har med mig åt er ett kvitto på de fyrahundra francs, som jag skall uppbära af er, ifall att ni uppsäger det kontrakt, som ni undertecknade i dag vid middagstiden. I annat fall, har jag fått order att vara er behjälplig vid er inflyttning i den nya våningen.

— Vi ämna aldrig flytta dit, sade Julia, i det hon

häftigt reste sig i hela sin stolta längd, så att fru Linière i häpenheten förlorade målet i sin mun.

— Min fru, sade affärsmannen till klädståndsfrun, jag ger er betänktid till i morgon middag, kl. tolf. När tiden utlöpt, må lagen tala. Se här min adress. Farväl mitt herrskap, jag har äran att rekommendera mig.

— Du är då fast besluten, att inte bytta ömt? sade klädståndsfrun.

— Ja, min mor. Må Gud förlåta mig min olydnad.

— Du skall då bringa mig till tiggarsäfen på mina gamla dagar.

— Men om jag skulle dö, svarade den stackars flickan, blefve det bättre då för er, min mor?

— Liksom man dör af att byta om bostad! sade modren, i det hon höjde på axlarna.

Julia, nedtyngd af smära, påtände tigande sin vaxstapel och gick in i sin lilla kammare. Innan hon lemnade modren, försökte hon att få omfatta henne, men fru Linière vände vredgad ryggen åt sin dotter.

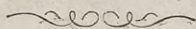
Maskeradfest hos ry Storfurstinnan Helena.

och behagligt. Nedanför denna grupp befinner sig en ung rysk furste, kostymrad som zephyr i dräkt från Ludvig XV:s tid; han bär azurblå rock, vingar på skulderna, pudradt hår och en rosenguirland derpå, tunika och sandaler. Vidare bemärker man en ung herre i matroskostym med lia i handen och ofantliga vingar på kavajen; han föreställer stormvädret. Båda nyssnämnde figurer göra vakt kring detta gracernas bo. Åt venster finner man Fortuna med sitt hjul och de gåfvor, som hon bestämt åt dem, hvilka ödet vill gynna. Åt höger befinner sig den eviga ungdomens källa, vid hvilken en trollkarl — något litet charlatan — omgifven af alla spådomskonstens verktyg, utbjuder källans underbara dryck. Längre fram synes en sibylla, som förvånar lika mycket genom uppenbarelser ur det förflutna som spådomar om framtiden.

Sedan det första ögonblicket af öfverraskning vid dessa lysande företeelser förgått, ordnade sig féens svit till en karaktersdans och, slutande med en rond, sjungen af trubaduren, med ackompanjemang af kör och orkester, indrager man i dansen alla de närvarande. Mellan danserna roas man af hundratalens qvicka maskeradupptåg. Man grupperar sig kring Fortunas hjul der ur en tombola utdelas vinster, eller ock lyssnar man till Charlatarens tokroliga infall, då han prisar sin trolldryck; ett åttioårigt par, som han påstår hafva insmugit sig bland sällskapet, tillfölje af karnavälsfriheten, dricker af hans

undergörande elixir, försvinner derefter bakom hexmästarens stånd, och återkommer från andra sidan, strålände af allt ungdomens behag.

Dansen fortfor länge, tillställningen blef allt mera lifvad, musiken kom hvar och en att förgäta all trötthet. Först långt fram på natten serverades en splendid supé på bord, hvilkas silfverserviser utmärkte sig ej endast för penningevärdets skull, och härmed slutade denna lysande och glada fest.

Hvarjehanda.

Skräddaresöm med ånga. En af nutidens mest storartade uppfinningar är den, hufvudsakligen med tillhjälp af små symachiner och tillklippningspressar drifna klädsömmen med ånga. Denna utöfvas af skräddaren Tait i Limerick i Irland, som arbetar för engelska arméen, och i London skall efter detta mönster inrättas en dylik anstalt. Oberäknadt machinerna, som han begagnar, sysselsätter Tait dessutom ungefär 1,100 arbetare, af hvilka, såsom det försäkras, hvar och en förtjenar icke under en guiné i veckan. Detta ångskrädderi kan leverera 10,000 klädningar i veckan. Så erhöi Tait den 22 Maj förl. år en beställning från regeringen på 800 uniformer, som i största hast borde vara färdiga. Men hvar skulle han taga tyget ifrån? Han telegraferar till London och låter sända sig tyg jemte tillbehör, största delen af vägen med extratåg.

Redan d. 28 Maj skickade han de 800 uniformerna fixa och färdiga till London,

Falsnings- och häftningsmachin. Det är bekant, att tryckta ark när de komma ur pressen behöfva sammanläggas flere gånger, för att bringas till bokform, hvilket kallas falsning. Sedan de blifvit falsade, måste arken häftas för att kunna blifva en bok, Falsning och häftning hafva alltid varit bokbindarens handarbete, och en flitig och skicklig arbetare bringar det så långt att han på tio arbetstimmar falsar 5,000 ark och på andra tio timmar häftar lika många. — Nu har i Schweiz nyigen en machin blifvit uppfunnen, som förrättar både falsning och häftning, och detta på samma tid som en snällpress trycker och levererar arken. Machinen behöfver endast skötas af två gossar, af hvilka en sätter den i gång och den andre pålägger arken; den kan rigtas efter hvarje slags format. Man har sett arbeten högst tillfredsställande utförda på detta sätt, och kommer machinen att, i full gång, förevisas män af facket vid nästa Leipziger-messa.

Frans Morelli, näst Strauss och Lanner den omtycktaste valskompositör, dog såsom kapellmästare hos lordguvernören Elphinstone i Bombay den 17 sisl. Januari, i en ålder af 49 år.

Förenta Staternas Tidningspress. Den första nordamerikanska tidning utgafs år 1704, den andra 1720, Vid revolutionens

Följande morgon vid dagningen satt hon åter trägen vid sitt arbete, och hennes hjerta klappade förtröstansfullt.

Mot sin vana, uppsteg fru Linière samma morgon mycket tidigt. Hon hade haft en orolig natt, plågad såväl af sin dotters envisa vägran, som af att hon gjort det kära barnet emot, ty hennes Julia var dock all hennes stolthet.

Det är visst och sant, tänkte hon, att hade jag bara mina fyrahundra francs här igen, skulle jag gerna ge ut dem, bara för att få se min lilla Julia glad och nöjd igen. Hon är ju i alla fall så förnuftig och flitig. Men hvar i Herrans frid skall jag få en sådan summa?

Just som fru Linière slutat sin toilette, ringde det, och herr Minard inträdde.

— Hvad är här på färde? frågade han, i det han steg in. Er dotter har varit hos mig i går, aldeles förgräten, och när man sade henne, att jag ej var hemma, svimmade hon. Hvar är hon? Jag vill tala med henne.

— Hon är i sin atelier, der hon arbetar åt er, min herre. Den stackars flickan är så ledsen och jag är så med, må herrn tro.

Derpå berättade fru Linière öppenhetigt hela historien, utan någon annan förbehållsamhet än den, att ej nämna den obarmhertiga hyresvärdens namn, ej heller gatan, vid hvilken våningen var belägen. Van vid en viss hemlighetsfullhet sedan den tid hon utöfvade sitt yrke som klädståndsfru, bibehöll fru Linière ännu till en del denna vana.

— Det var en stygg historia, frun berättat mig, sade herr Minard buttert, och frun kan skatta sig mer än lycklig öfver att ha en så förståndig dotter. Nå, eftersom hon visat sig ha förtroende för mig, så skall hennes förväntan ej heller svikas. Innan tutiden skall ni erhålla de erforderliga penningarne och sedan får ni uppgöra af-fären med hyresvärden. Jag skulle gerna tjena er dermed sjelf, men jag tycker at mamsell Julia vid detta tillfälle ej bör ha någon annan beskyddare än sin mor.

Gift henne, fru Linière, det är det bästa rådet, jag kan ge er angående er dotter.

— Jag vet det, min herre, och jag har också försökt allt, för att få ett godt parti åt henne. Men det går ej så lätt, och aldrig skulle jag kunna se min dotter gift med en simpel handtyckerkåpe. Jag har afslagit flera anbud för hennes räkning, bland andra destillatorns sons, här tvärs öfver gatan.

— Men det var ju dumt af er, fru Linière; hurudan karl är han?

— Åh ja, jag har just icke något annat emot honom, än att hans sätt att vara förefaller mig något simpelt. Han för sig så illa.

— Skulle er dotter gift sig med honom, om hon fått råda sig sjelf?

— Det tror jag nog, ty flickan är verkligen bra romanesk.

— Jaså! ni kallar det att vara romanesk, fru Linière? Jag just beundrar er, min fru! Men eftersom mam-

början (1775) funnos i landet 35 journaler, 1810 hade deras antal stigit till 359, 1828 funnos 852, 1840 redan 1,631, tio år senare 2,526 och 1856 omkring 4,000 tidningar och tidskrifter, med en cirkulation af inalles 427 millioner exemplar.

Humoristiskt.

Hvarigenom kan man förstora en verkan i det man förminskar dess orsak? —
Svar: Geom en ljussax.

"Hvad är er tanka om mina poetiska verk?" frågade en högst medelmåttig författare ett qvickt fruntimmer.

"Jag tror, att era verk skola läsas när Shakespeares, Göthes och Schillers längesedan äro glömda."

En gammal girigbuk beklagade sig för en bekant öfver att han mådde så illa. "Jag har så ondt i hufvudet och derigenom äfven i mina ögon, att jag ser allting dubbelt."

"Det måtte vara en angenäm sjukdom för er", svarade den andre, "då behöfver ni ju bara räkna era pengar, så får ni tillräcklig förströelse."

En bagare kom till sin advokat för att betala omkostnaderna för en process.

"Jag ber, herr Häradshöfding, att ni gör min räkning så lätt som möjligt", bad bagaren.

"Jag är inte er verkgesäll, utan jag bakar mitt bröd på annat sätt!" svarade advokaten.

sell Julia inte var emot giftermålet, så har jag lust att gå och tala med hans föräldrar. Kanske allt kan bli godt igen.

Derpå gick herr Minard hastigt sin väg, och fru Linière stod der nästan lika häpen som erkänsam, då det i detsamma åter häftigt ringde och herr Gustaf Blamont inträdde.

— Min fru, sade denne öfvermodigt, man har låtit mig veta, att ni inte vill flytta in i den bostad, ni hyrt af mig?

— Min dotter vill det ej, min herre, och eftersom jag kan uppsäga kontraktet, så gör jag det härmed. Visst är det känbart för mig att betala ut fyra hundra francs; men jag gör heldre det, än att göra min dotter ledsen.

— Hör på, fru Linière, återtog herr Gustaf med inställsam röst, jag älskar er dotter.

— Godt och väl! Fria då ordentligt till henne. Kanhända ger jag er mitt samtycke, sedan jag fått tänka på saken.

"Hör du", sade en gosse till en annan, "heter inte din nye informator Uggla?"
"Jo, han heter Uggla, men är egentligen en vaktel, ty han slår oupphörligt."

Landshöfdingen. Nå, hur står det till med er, min kära Kronofogde?

Kronofogden. Tackar som frågar, ers excellens, med mig står det bra till; jag ä' ju en större herre, än ers excellens sjelf.

Landshöfdingen. Hur skall jag förstå det?

Kronofogden. Jo, se ers excellens, när ers excellens befäller något, så sker det genast, men jag måste befälla allting tio gånger, och den som befäller mest, är den störste herrn.

Ett temligen eklatant bevis på, att utgifvaren af Illustrerad Söndagsmagasin icke hade orätt, då han år 1849 bekantgjorde, att han uppfunnit ett medel, hvarigenom han kunde öfverföra alla tryckta saker på lithografisk sten och från denna taga ett obegränsadt antal aftryck (hvilket den tiden af många förstasigspåare påstods vara en gammal uppfinring), torde nedanstående notis, intagen i "Illustrirte Zeitung" N:o 819 af d. 12 Mars innevarande år, bäst innebära, emedan sistnämnda Tidning anser uppfinringen helt och hållet ny. Att ifrågavarande uppfinring icke var den enda, som vid nämnde tid gjordes inom samma område, torde bäst kunna intygas af Rikets Ständers Herrar Fullmäktige, åt hvilka utgifvaren af Söndagsmagasinet skänkte dessa sina uppfinringar.

Notisen i "Illustrirte Zeitung" har följande lydelse:

"Omedelbar öfverföring af Originaltryck från papper på sten har lyckats vid Reiss & C:os lithografiska inrättning i Düsseldorf, och det till den grad, att de finaste streck framkomma under tryckningen lika skarpa och rena som de djupaste schatteringar. Få minuter efter plancheus aflemuande, kan tryckningen påbörjas, och kan den fortsättas till ett oinskränkt antal exemplar. Detta enkla och lätta förfarande skall utan tvifvel komma att mycket underlätta illustrerade arbetens utgifvande."

Så långt notisen.

Att den tyske referenten icke har så orätt i denna förmodan, kan intygas af Söndagsmagasinets utgifvare.

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har i dag utkommit och är tillgängligt så väl i Bokhandeln som hos undertecknad:

1:sta Häftet af

GÖTEBORG,

(med dess omgifning)

framställt i Taflor,

med beskrifvande text, redigerad af

Magister **J. Wallin,**

innehållande följande 4 vyer:

Jernvägs-Stationshuset, Nya kyrkan i Haga, Synagogan, Wilhelmsberg.

Pris: 1 R:dr 50 öre Rmt.

Göteborg d. 18 Mars 1859. C. PETERSEN.

— Jag säger icke att jag vägrar att fria till henne, men jag har en rik onkel, af hvilken jag helt och hållet beror, och utan hans samtycke, — hvilket jag ännu betvilar —

— Han måtte vara fasligt högfärdig, er herr onkel! Men i sådant fall, hvad har ni här vidare att göra, min herre! Gå härifrån.

— Gå? Nej, det ämnar jag inte. Liksom jag skulle låta skrämja mig af en gammal toka och en liten fjolla. Derpå tog herr Gustaf en stol och satte sig helt ogenäradt midt emot fru Linière.

— Ni bär er ovärdigt åt, min herre! utropade fru Linière, utom sig. Gudskelof att herr Minard snart är här igen! Han skall nog lära er att taga reson!

— Hvilken herr Minard? frågade Blamont, i det han, nära nog förskräckt, reste sig.

— Porslinsfabrikören Minard, min herre. Det tyckes som ni ej gerna ville träffa honom? tillade fru Linière hänfullt, i det hon ånyo visade den bestörta älskaren dörren.

— Ni skall snart höra af mig! skrek denne, blek af vrede, och störtade utför trappan, öfverlemnande åt klädståndsfrun stridsfältet. I hänförelsen öfver sin vunna seger skrek hon:

— Julia! Julia! kom genast ner! Jag har en vigtig nyhet att förkunna dig.

Julia kom. Hon hade bleknat, såsom hon alltid gjorde, då hon märkte modren vara serdeles belåten.

— Det går alldeles ypperligt, barn! sade fru Linière med en utomordentlig munvighet. Först kom herr Minard och lofvade mig hela summan, med vilkor att jag skulle förtiga saken för dig. Så gick han öfver till destillatorns, för att ställa till rätta med den der giftermålsaffären — du minns väl? — och säga att du ängat dig. Det var just jemt och nätt att han kunde ha hunnit utför trapporua, då herr Blamont kom hit. Och vet du hvad jag gjorde då? Jo, jag körde honom helt vackert på porten.

(Forts.)

Giltigt skäl.

Köperskan. Hvad kosta äpplena? Frukthandlarskan. Två riksdaler kappen. Köperskan. Det är mycket dyrt. Frukthandlarskan. Nej, det är tvertom billigt, ty det är bra för mej att få två riksdaler, och ett ordspråk säger att "hvad som är bra för den ene, är billigt för den andre."

Äpplena och Nattrocken.

Mannen (till sin fru). Jag vill när jag i dag hemkommer göra mej riktigt bekvämt, och skulle vilja i min nattrock ha min favoriträtt, kokta äpplen.

Frun. Det va' mej en obegriplig önskan.

Mannen. Nå, min lilla vän, får jag i dag min favoriträtt?

Frun. "Ja, min gubbe, här ä' nattrocken, och äpplena ä' redan deruti."

Huru man förräder sig sjelf.

På en maskeradbal förföljer en herre två maskor.

Herrn. Aba, Ni åsnor ä' också här?

Den ene masken, (rycker bort med sig den andre). Himmel, vi ä' igenkända!

Härmed följer Romanbihanget: "Den Bannlysta," pag. 89—96.

Nästa No utgifves Söndagen den 27 Mars.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.